

Ole Bernt Henriksen (KF):

På grund af det fremrykkede tidspunkt tror jeg, jeg vil nøjes med at sige, at vi ikke har store bemærkninger at gøre ud over, at der jo er nogen uenighed om fortolkningen af havretskonventionen, og at det er vores opfattelse, at tiltrædelse vel ikke haster mere, end at vi kan få disse fortolknings spørgsmål afklaret og også de økonomiske konsekvenser af gennemførelse af lovforslaget afklaret.

Med disse bemærkninger skal jeg love, at vi vil medvirke til en forsvarlig, men vistnok også lidt kritisk udvalgsbehandling af lovforslaget.

Thorndahl (FP):

Fremskridtspartiet vil gerne indledningsvis takke miljøministeren for lovforslaget, hvis intentioner og sigte vi kan tilslutte os, og som vi ser som en naturlig fortsættelse af miljøbeskyttelsesloven. Fremskridtspartiet finder det nødvendigt, at vi opmærksomt følger de utilsigtede bivirkninger af industrialiseringen og den økonomiske vækst og herunder specielt gennem lovgivning sikrer vort miljø.

Havmiljøet har som bekendt hidtil været sikret gennem flere mindre love, men dette lovforslag samler disse love – en forenklings, som vi helt kan tilslutte os. Samtidig sker der en udbygning af lovgivningsgrundlaget, der samtidig tilpasses det system og den opbygning, vi kender i miljøbeskyttelsesloven. Denne ændring og udbygning kan vi også principielt erklære os enige i.

Det er måske nok på sin plads at understrege, sådan som ministeren også gør det i sine bemærkninger, at olieforureningen fra skibe og platforme over en 5-årig periode fra 1973 til 1978 er blevet næsten halveret, hvormod den øvrige olieforurening nærmest har vist sig at være konstant og nu er ca. 2½ gang større end den samlede olieforurening fra skibene og platformene, som dette lovforslag handler om. Som det også fremgår af lovforslaget, er olieforureningen i hvert fald foreløbig det centrale forureningsproblem i denne sammenhæng, og på dette grundlag må man retfærdigvis erkende, at behovet for at udbygge lovgivningen reelt ikke er blevet øget i de seneste år, tværtimod.

Naturligvis har vi en række synspunkter omkring detailbestemmelserne i lovforslaget,

som vi vil se nøjere på i udvalget, og vi vil formentlig også udarbejde en række ændringsforslag på detailområderne.

Når vi nu har sagt alt det positive, vil jeg også tage et principielt problem op i denne forbindelse, hvor der er lejlighed til det. Det drejer sig om det betydelige antal bemyndigelser, som lovforslaget indeholder. De svarer til bemyndigelserne i miljøbeskyttelsesloven. Vi er meget betænkelige ved disse bemyndigelser. Betænkeligheden og modviljen er ikke rettet mod den nuværende miljøminister, og selv om vi ved, hvad vi har, og ikke ved, hvilken miljøminister vi får, er betænkeligheden heller ikke rettet mod de ministre, som måtte komme.

Hvis vi kunne være sikre på, at miljøministeriet som helhed loyalt ville arbejde inden for de intentioner og tilkendegivelser, der har været grundlaget for folketingets vedtagelse af den pågældende bemyndigelse, vil jeg da gerne for mit eget vedkommende sige, at jeg godt kan se det praktiske i, at vi i det meget komplicerede og indviklede moderne samfund gennemfører en stor del af lovgivningen på denne måde, nemlig som en rammelovgivning med vidtgående ministerbemyndigelser, der inden for enkelte områder kan normeres og detaljeres inden for den ramme, folketinget har lagt, og den hensigt, folketinget har haft. Men sådan foregår det efter min opfattelse i almindelighed ikke i praksis – heller ikke inden for dette ministeriums område.

Når der er sluppet en bemyndigelse igennem folketinget, er det min faste overbevisning – efter de 3 år, jeg har været medlem af tinget – at så går en række embedsmænd i gang med at finde ud af, hvordan man bedst kan omfortolke, presse og efter min opfattelse også misbruge denne bemyndigelse og derved bringe sig langt videre, end folketinget egentlig har besluttet. Hen ad vejen indfører man så en administrativ praksis, der klart går ud over det, der egentlig har været hensigten med bemyndigelsen. Når det så har været praktiseret nogle år, får vi som regel hen ad vejen en ajourføring af lovgivningen, som det hedder, hvor ministeren gør folketinget opmærksomt på, at den administrative praksis har fundet et leje – og det har alle indstillet sig på – som ikke helt svarer til formuleringen i loven. Ministeren siger normalt: når nu praksis har fundet dette leje,